

JAN VAN DEN BOOMEN: ÁLOMFELHŐK PEREMÉN

Történik Psz. 3692-ben, a Pengék havának 1. napján.

- Hívtátál, mester.
- A másik bólintott. Keze a könyv felé rebbent, de végül nem érintette meg.
- Feladatot szánok neked.
- Tudod, jól, hogy a tiéd vagyok. Rendelkezz velem!
- Kérni szeretnék. A parancsolgatás az embernépeknek való hóbort. Bár náluk kétség kívül célravezető.
- Hallgatlak, mester.
- Nem tudom, a hírek milyen szárnyakon járnak és hozzád mi jutott el ezekből.
- A Hat Kard Szövetsége ismét veszélyben van, ennyi csak, amit tudok. Négy nagymestert meggyilkoltak. Krán lenne az ismét?
- A másik finom mozdulattal intett.
- Mint az Arany Bölcs? Nem. Ahhoz túlságosan is színpadias egy efféle megoldás - de persze nem zárható ki ezt sem.

Egy darabig nem nézett a másikra, csendben figyelte az ablak túlfelén kavargó arany ködöket.

- A segítségemre van szüksége az Igazaknak. A Szövetség rossz irányba halad, rátermett vezetők híján a limistarak a vesztükbe rohannak, küszöbön a belső káosz. Az Igazaknak minden erejükre szükségük lesz, hogy megállíthassák a vést, mielőtt minden szakadékba zuhan.

- Engedelmeddel, miért nem mész oda te magad? Hatásosabb lenne, mintha én...

- Még nem tehetem - vágott közbe a másik. - Eljön majd annak is az ideje, de nem most.

- Az álmok...

- Van idő, amikor hatékonyabb üzenetekre van szükség. Kézzelfoghatóbb tanácsokra. Az álmokat könnyű félremagyarázni és rosszul értelmezni. Küldtem nekik néhányat, de... nem vagyok biztos a sikerükben. Másfajta álmok kellene... Én pedig rád bízom ezeket.

- Másféle álmok, mester?

- Kerwyn mezejének crantai víziói. Kulcsok, hogy az Igazság Szájának kinyilatkoztatásait értelmezhessék. Cranta rég elmúlt már, s ha valamit mondana is nekünk... Ősi nyelven beszél és... nincs egyetlen tolmács se ma már, aki hiba nélkül adhatná vissza a szavait. De ettől még a szobor hasznos lehet. Értheti mindezt.

Ismét a könyv felé nyúlt, de ezúttal meg is érintette. Tapintása sima volt, egyszerű. Odabent elfojtott erők kavargását érezte.

- Ez lenne az, mester?

A másik bólintott.

- Honnan származik? A Vándorló Kikötőből?

A másik mosolya fanyar volt, megengedő.

- Nem ez a lényeges, hanem ami bele van zárva.

- Te magad írtad?

- Fontos ez?

- Nekik fontos lehet.

- Én küldöm. Legyen ez elég. Igyekez!

- Értelek.

- Te add át az Igazaknak! A Szövetség léte múlhat rajta, s rajtuk. Ügyeljenek rá, hogy az új nagymesterek a helyes utat válasszák, s ne engedjenek ármánykodást és széthúzást maguk közé!

- Így lesz, mester!

- A változás kétélű fegyver, s akként ronthat is, mint ahogy sikerre vezet, de nincs más út előttük.

- Értem, mester. Átadom.

- Több utat fognak látni. És én ígérem nekik, hogy van közte olyan is, ami megnyugvást hoz és sikerre vezet. De választani, küzdeni nekik kell! Legyenek körültekintőek!

- Megmondom nekik, mester. Megmondom, Narnorall.